

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávnenej **S.**, pobočka **K.**, **F.**, proti povinnému **A.**, **s.r.o.**, so sídlom v **K.**, **pre vymożenie 19 939,- Sk (661,85 Eur)**, vedenej na Okresnom súde Košice II pod sp. zn. Er 5859/2000, o dovolaní súdneho exekútora JUDr. Ing. **K.**, zastúpeného JUDr. **I. R.**, advokátkou v **K.**, proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach z 26. februára 2010 sp. zn. 3 CoE 100/2010 takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Košiciach z 26. februára 2010, sp. zn. 3 CoE 100/2010 **z r u š u j e** a vec mu vracia na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Košice II uznesením z 2. apríla 2008 č.k. Er 5859/2000-10 exekúciu zastavil a oprávnenej uložil povinnosť zaplatiť súdnemu exekútorovi náhradu trov exekúcie vo výške 3 633,- Sk (120,59 Eur) do troch dní od právoplatnosti uznesenia.

Krajský súd v Košiciach po zrušení jeho prvého uznesenia Najvyšším súdom Slovenskej republiky (uznesenie z 28. januára 2010 sp. zn. 1 Cdo 37/2009), v poradí druhým uznesením z 26. februára 2010 sp. zn. 3 CoE 100/2010, opätovne zmenil uznesenie súdu prvého stupňa v napadnutej časti týkajúcej sa trov exekúcie tak, že súdnemu exekútorovi náhradu trov exekúcie nepriznal.

Proti tomuto uzneseniu odvolacieho súdu podal dovolanie súdny exekútor. Žiadal, aby dovolací súd napadnuté uznesenie zrušil a vec vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie. Mal za to, že sa mu postupom súdu ako účastníkovi konania (exekútorovi) odňala možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.) tým, že mu uznesenie Najvyššieho súdu 1 Cdo 37/2009, ktorým bolo zrušené predchádzajúce uznesenie odvolacieho súdu, bolo doručené až spolu s napadnutým, v poradí druhým uznesením krajského súdu. V dôsledku takéhoto postupu sa predtým, ako odvolací súd rozhodol napadnutým uznesením, nemohol

oboznámiť s rozhodnutím dovolacieho súdu, navyiac, odvolací súd rozhodol skôr, než bolo právoplatne zrušené jeho prvé rozhodnutie. Namietol tiež skutočnosť, že odvolanie oprávnenej proti uzneseniu súdu prvého stupňa mu bolo doručené až 19. februára 2010 a odvolací súd už 26. februára 2010 vo veci opätovne rozhodol. Na zaujatie stanoviska k odvolaniu tak mal k dispozícii 4 pracovné dni. Zároveň opakovane s podrobnou argumentáciou vytykal nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), ktoré videl v tom, že odvolací súd vychádzal z názoru, že v predmetnej veci nie je možné na rozhodnutie o trovách exekúcie aplikovať ustanovenie § 203 ods. 1 ale ani ods. 2 Exekučného poriadku. Uviedol, že v prejednávannej veci je zrejmé, že majetok povinného nestačí ani na úhradu trov exekúcie, nakoľko Krajský súd v Košiciach rozhodnutím č.k. 6 K 9/05-19 zo dňa 15. novembra 2005 návrh na vyhlásenie konkurzu zamietol pre nemajetnosť úpadcu. Preto do úvahy prichádza aplikácia ustanovenia § 203 ods. 2 Exekučného poriadku a trovy exekúcie súdneho exekútora má znášať oprávnený.

Oprávnená vyjadrenie k dovolaniu nepodala.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) skúmal najskôr, či dovolanie súdneho exekútora ako subjektu oprávneného podať tento mimoriadny opravný prostriedok (§ 37 ods. 1 zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti – Exekučný poriadok – a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov) smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom.

V prejednávannej veci odvolací súd rozhodol uznesením. Pokiaľ dovolanie smeruje proti uzneseniu odvolacieho súdu vydanému v tejto procesnej forme, je tento opravný prostriedok prípustný, ak smeruje proti zmeňujúcemu uzneseniu odvolacieho súdu (§ 239 ods. 1 písm. a/ O.s.p.) alebo uzneseniu, ktorým odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločenstiev (§ 109 ods. 1 písm. c/) na zaujatie stanoviska (§ 239 ods. 1 písm. b/ O.s.p.) alebo potvrdzujúcemu uzneseniu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu (§ 239 ods. 2 písm. a/ O.s.p.), alebo ak ním bolo potvrdené buď uznesenie súdu prvého stupňa o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia (§ 239 ods. 2 písm. b/ O.s.p.) alebo uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo jeho vyhlásenie za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky (§ 239 ods. 2 písm. c/ O.s.p.).

Podľa § 239 ods. 3 O.s.p. ustanovenia odsekov 1 a 2 neplatia, ak ide o uznesenie o príslušnosti, predbežnom opatrení, poriadkovej pokute, o znalečnom, tlmočnom, o odmietnutí návrhu na zabezpečenie predmetu dôkazu vo veciach týkajúcich sa práva duševného vlastníctva a o trovách konania, ako aj o tých uzneseniach vo veciach upravených Zákonom o rodine, v ktorých sa vo veci samej rozhoduje uznesením.

Dovoláním napadnuté uznesenie síce vykazuje znaky rozhodnutia v zmysle ustanovenia § 239 ods. 1 písm. a/ O.s.p., súčasne však ide o uznesenie o trovách konania, proti ktorému ustanovenie § 239 ods. 3 O.s.p. prípustnosť dovolania výslovne vylučuje.

Dovolací súd v súlade s § 242 ods. 1 druhá veta O.s.p. preskúmal prípustnosť dovolania aj z hľadísk uvedených v § 237 písm. a/ až g/ O.s.p., ktoré pripúšťa dovolanie proti rozhodnutiu (rozsudku alebo uzneseniu) odvolacieho súdu vtedy, ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných v ňom vymenovaných procesných väd (ide o nedostatok právomoci súdu, spôsobilosti účastníka, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, nedostatok návrhu na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať a prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo nesprávne obsadeným súdom). Vady konania vymenované v § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. neboli v dovolaní namietané a ani nevyšli najavo v dovolacom konaní.

Súdny exekútor namietal vadu konania podľa ustanovenia § 237 písm. f/ O.s.p., a to, že svojím postupom mu súd odňal možnosť pred ním konať tým, že odvolanie oprávnenej mu bolo doručené 19. februára 2010 a súd opätovne rozhodol o odvolaní už 26. februára 2010, takže na zaujatie stanoviska a jeho doručenie súdu mal 4 pracovné dni a tiež tým, že o podanom odvolaní proti uzneseniu súdu prvého stupňa rozhodol opätovne odvolací súd skôr, než bolo jeho predchádzajúce uznesenie Najvyšším súdom Slovenskej republiky právoplatne zrušené. S obsahom rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky mu nebolo umožnené sa vopred oboznámiť, pretože mu bolo doručené až spolu s novým rozhodnutím odvolacieho súdu.

So zreteľom na tento obsah dovolania sa dovolací súd osobitne zamerl na skúmanie, či konanie nie je zaťažené vadou v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak sa účastníkovi konania postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom. Táto vada konania znamená porušenie

základného práva účastníka súdneho konania na spravodlivý proces, ktoré právo zaručujú v podmienkach právneho poriadku Slovenskej republiky okrem zákonov aj čl. 46 a nasl. Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (vyhláseného v oznámení Federálneho ministerstva zahraničných vecí č. 209/1992 Zb.).

Postup pri doručovaní rozhodnutí o dovolaní upravuje ustanovenie § 243b ods. 5 O.s.p. tak, že odkazuje na obdobné použitie § 225 O.s.p. Vyplýva z toho, že rozhodnutie o dovolaní doručuje súd prvého stupňa, pokiaľ ho nedoručil priamo dovolací súd (príp. odvolací súd).

Rozhodnutie dovolacieho súdu o dovolaní musí byť vždy doručené účastníkom konania (ich zástupcom), prípadne ďalším osobám zúčastneným na konaní, pretože až týmto úkonom nastávajú právne účinky tohto rozhodnutia.

Zo súdneho spisu vyplýva, že s obsahom uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. januára 2010 sp. zn. 1 Cdo 37/2009, ktorým bolo uznesenie odvolacieho súdu zo 16. októbra 2008 sp. zn. 2 CoE 41/2008 zrušené a vec mu bola vrátená na ďalšie konanie, sa súdny exekútor mohol oboznámiť až 12. apríla 2010, kedy mu bolo toto uznesenie doručené. Keďže však odvolací súd o podanom odvolaní proti uzneseniu súdu prvého stupňa opätovne rozhodol už 26. februára 2010, z uvedeného jednoznačne vyplýva, že súdny exekútor nemal možnosť sa oboznámiť s obsahom uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky skôr, než odvolací súd o odvolaní opätovne rozhodol a nemohol tak ani posúdiť, ktoré namiatané dôvody ním podaného dovolania považoval dovolací súd za dôvodné (dovolací súd považuje za potrebné na tomto mieste zdôrazniť, že odvolací súd opätovne rozhodol o odvolaní skôr, než uznesenie dovolacieho súdu, ktorým bolo jeho dovolaním napadnuté uznesenie zrušené a vec mu bola vrátená na ďalšie konanie, nadobudlo právoplatnosť a nastali jeho účinky). Bolo potrebné stotožniť sa s námietkou dovolateľa, že nedoručením rozhodnutia dovolacieho súdu dovolateľovi a neumožnením mu oboznámiť sa s jeho obsahom ešte pred novým rozhodnutím odvolacím súdom, bolo dovolateľovi postupom súdu odňaté právo konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.). Základným právom účastníka konania je oboznámiť sa s rozhodnutím súdu a predovšetkým s jeho dôvodmi, na základe ktorých môže zvoliť svoj ďalší postup v konaní (otázku bránenia, či uplatnenia svojho práva).

Podľa § 209a ods. 1 O.s.p., ak nejde o prípad uvedený v § 209 ods. 1 druhej vete, doručí súd prvého stupňa odvolanie ostatným účastníkom, a ak odvolanie smeruje proti rozhodnutiu vo veci samej, vyzve účastníkov, aby sa k odvolaniu vyjadrili.

Podľa § 37 ods. 1 druhá veta Exekučného poriadku, ak súd rozhoduje o trovách exekúcie, účastníkom konania je aj poverený exekútor.

Porušenie povinnosti doručiť odvolanie účastníkom konania na vyjadrenie má za následok vadu konania podľa ustanovenia § 237 písm. f/ O.s.p. Účastníkovi konania sa nedoručením odvolania odníma možnosť uplatnenia procesného práva vyjadriť sa k úkonu druhého účastníka konania, ktorým inicioval odvolacie konanie, dať na posúdenie odvolaciemu súdu vlastnú argumentáciu, s ktorou – ak by ju neprijal – by sa musel odvolací súd vypoariadať; takýmto chybným postupom súdu odníma sa účastníkovi právo na spravodlivý proces.

Z obsahu spisu vyplýva, že oprávnená podala odvolanie datované dňom 18. apríla 2008 (v ktorom napadla rozhodnutie o trovách exekúcie) a spis bol predložený krajskému súdu na rozhodnutie o odvolaní oprávnenej 2. mája 2008 (č.l. 24 spisu), ktorý o ňom rozhodol napadnutým uznesením 16. októbra 2008 bez toho, aby odvolanie doručil na vyjadrenie súdnemu exekútorovi ako účastníkovi konania (§ 37 ods. 1 druhá veta Exekučného poriadku), hoci takáto povinnosť mu vyplývala z ustanovenia § 209a ods. 1 O.s.p., platného v čase vydania napadnutého uznesenia. Na dovolanie súdneho exekútora, ktorý namietal, že uvedeným postupom, mu bola odňatá možnosť vyjadriť sa k odvolaniu oprávnenej, Najvyšší súd Slovenskej republiky zrušil napadnuté uznesenie odvolacieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie s poukazom, že odvolací súd takýmto postupom zaťažil svoje konanie vadou v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. Z obsahu spisu ďalej vyplýva, že odvolací súd po vrátení mu veci dovolacím súdom na ďalšie konanie, dal súdnej kancelárii 15. februára 2010 pokyn na doručenie odvolania súdnemu exekútorovi. Odvolací súd expedoval súdnemu exekútorovi 16. februára 2010 list neznámeho obsahu (rovnopis sa v spise nenachádza), ktorého prílohou bolo odvolanie oprávnenej. Z údajov na doručenke pripojenej k č.l. 48 spisu vyplýva, že list s odvolaním bol súdnemu exekútorovi doručený 19. februára 2010. Odvolací súd bez vyčkania reakcie súdneho exekútora na odvolanie a bez poskytnutia mu zjavne rozumne primeranej lehoty na vyjadrenie, rozhodol o odvolaní oprávnenej opätovne dňa 26. februára 2010.

Z uvedeného je zrejmá opodstatnenosť námietky dovolateľa, že mu uvedenými postupmi súd odňal možnosť realizovať jeho procesné oprávnenia (§ 237 písm. f/ O.s.p.), keď zvoleným postupom súd len formálne splnil zákonom mu uloženú povinnosť, avšak bez poskytnutia možnosti aj reálneho využitia zákonom mu garantovaného práva na vyjadrenie a bez možnosti oboznámiť sa s obsahom rozhodnutia dovolacieho súdu pred opätovným rozhodnutím o odvolaní odvolacím súdom.

So zreteľom na tieto závery Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením zrušil napadnuté uznesenie odvolacieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie, lebo takéto rozhodnutie nemožno považovať za správne (§ 243b ods. 1, 2 O.s.p.).

Súdny exekútor v dovolaní namietal aj to, že napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. K tomu treba uviesť, že nesprávne právne posúdenie veci je v zmysle ustanovenia § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. dovolací dôvod, ktorý možno úspešne uplatniť v procesne prípustnom dovolaní. Vzhľadom na zrušenie rozhodnutia odvolacieho súdu pre vady konania podľa § 237 písm. f/ O.s.p., dovolací súd sa nezaoberal ďalšími dôvodmi, z ktorých súdny exekútor vyvodzoval opodstatnenosť svojho mimoriadneho opravného prostriedku, pretože skutkové a nadväzujúce právne závery odvolacieho súdu sú zatiaľ predčasné a dovolaciemu súdu neprislúcha v súčasnom štádiu konania oprávnenie na ich hodnotenie.

V novom rozhodnutí rozhodne súd znovu o trovách pôvodného ako aj dovolacieho konania (§ 243 ods. 1 O.s.p.).

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 22. septembra 2010

JUDr. Eva Sakálová, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia : Jarmila Uhlířová